



Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Тајанствено бекство...

(30)

– Шта је то с Мишелом?.. Чудно се понаша. Узнемирен је и тужан. Шта се догодило?

– Откуда ја знам! – набусито је одговорила Полета.

Она, међутим, није навикла да лаже и Гастон је видео да она нешто зна. Зато је навалио још упорније:

– Ту нешто има. Да није примио какво писмо из Београда!... Да ли га је ко посетио?.. Говори већ једанпут.

Његов глас био је заповеднички и љутит.

– Ма није ништа. Младићска посла. Године су то...

Гастон је зачуђено гледао.

– Каква младићска посла. Буди јаснија.

Полета је увидела да не може да изиђе на крај са Гастоном. Затресла је своја широка рамена и раширила руке убрљане брашном:

– Па, ето, заљубљен је.

– Шта кажеш! – згрануо се Гастон.

А затим је питао поверљиво:

– У коју је заљубљен?

– Ех, коју! – шеретски се насмејала Полета.

Гастон је размишљао. Да ли је могућно да се Мишел заљубио у неку од сеоских девојака! Он, чији је укусу био тако профињен, који је навикао на друштво лепих жена, који се кретао у најпознатијим париским круговима и имао широко познанство, зар је могућно да је овде, у овом малом селу нашао своју љубав! Љутито је затресао главом. Није могао у то да верује. А ако је и било нечег, сигурно је каква пролазна љубав, флерт са летовања. Он је био целог лета усамљен, без женског друштва и вероватно се загледао у коју лепу девојку. Али да су по среди дубљи осећаји, то му није изгледало вероватно. Па ипак, Мишел се чудно понашао. Како није запазио одмах ту промену на њему. Он је добро познавао свога пулена. Као и сви млади, богати људи, лепи, привлачни као што је он био, имали су својих веза. Али то није трајало дуго. Завршавало се каквим поклоном или букетом цвећа. Милош је раскидао те везе мирно, с осмехом на уснама, без бола и туге. Али ово је озбиљније. Изгледа заиста као права љубав. А кад се Мишел заљуби, онда то није више шала. Гастон је то знао и зато се забринуо. Крупна бора скупила му је кожу на челу. Стално је лупао главу која је та девојка у селу која је толико очарала његовог пулена?

– У коју је заљубљен? – поновио је питање.

Али Полета је уживала да мучи његову радозналост.

– Лепа је и мила. Биће то диван пар.

Гастон је постао нестрпљив.

– То је озбиљније него што си мислила. Говори, која је?

Полета се уплашила од његовог љутитог гласа и забринутог лица.

– Па зар је то тако страшно што се заљубио? Млад је и време му је да се жени. Што си се тако нарогушио, као да ти је криво!

Гастон је махнуо руком и срдито наваљивао:

– Ти то не разумеш. Говори већ једном.

– Шта не разумем, – увредила се Полета. – Имам и ја срце иако се нисам удала.. Ти то не можеш да схватиш.

– Добро, добро, – нестрпљиво је прекинуо Гастон, – али говори. Ја морам да знам у коју је заљубљен.

– У малу маркизу...

Гастон се изненадио.

– У маркизу ди Бриел?

– Да, у маркизу. Сад знаш, али пази добро шта радиш. Да му ниси рекао ниједну реч. И ја сам ћутала иако сам знала да је у ћерку сопственика замка. Мишел је осетљив и напрасит. Ми стари не умемо да разговарамо с млађима о осећајима срца. Сем тога, не заборави да Мишел није као ми. Ако му само споменеш може се свашта догодити.

Али Гастон је више није слушао. Дознао је што је хтео и брзо изашао из кујне. Шетао је брзим корацима по трпезарији и дубоко размишљао. Заљубљен у маркизу! Сад му је све било разумљиво. То није могао да предвиди. Од почетка се плашио да се нешто слично не догоди. Зато је и склонио Мишела из Париза. Љубав и спорт не иду заједно, бар не на почетку развоја једног будућег боксерског шампиона. Гастон је, истина, мало претеривао у томе, али он се плашио љубави. Није волео жене и клонио их се. Имао је најгоре мишљење о њима. Давно, пре много година, и он је био заљубљен. Волео је лудо ћерку једног трговца код кога је служио и она није била равнодушна према њему. Заклела му се на верну љубав и обећала је да ће бити само његова. Али њени родитељи су дознали за њихову љубав. Отац га је избацио из куће као какву пропалицу. А месец дана доцније она се удала. Осећао се као изгубљен. Хтео је да изврши самоубиство, да скочи у Сену. Лутао је улицама несрећан, вукући за собом свој бол, своје дубоко очајање које се граничило лудилом. А затим је све прошло. Остала је само дубока рана у срцу, коју чак ни године нису могле да излече.

Његово рањено срце није више ни једанпут топлије закуцало за једном женом. Такви осећаји били су му непознати. Уместо њих, у њему је владала мржња према женском свету. Презирао их је. Сматрао је да су оне виновнице свих недаћа које владају у свету. Волео је да говори у кругу својих пријатеља, да све неприлике долазе од жена и да би живот на земљи био диван да њих нема. Зато се није оженио. Остао је стари момак и клонио се свих бића која носе сукњу. Жена је по њему створена само зато да живот људима учини горким и тешким. Био је прави женомрзац, некомпромисан у том гледишту.

Зато га је сазнање, да је његов пулен, у кога је полагао толике наде, заљубљен, поразило. И то још у једну маркизу. То је доводило у опасност све његове планове. Ова љубав могла је да уништи једно дело тако брижљиво припремано, изведено с толико напора и труда. Оно од чега је од почетка страховао догодило се брже него што је мислио. И та несрећа да се догоди баш овде, у овом маленом селу, где је мислио да је Милош сигуран од те бољке.

Мораће да ради обазриво и пажљиво. Он неће да дозволи да му једна мала маркиза поквари све планове, да уништи његово животно дело.

Јер Гастон је сада живео за остварење својих планова.

Мишел Кршије мораће да освоји титулу првака света полутешке категорије и ништа га у томе не сме спречити. А најмање једна мала маркиза, једна лепушката девојка, шарена лутка, једна жена!

Али шта да предузме? За сада ништа. Треба само будно пазити, мотрити на сваки покрет свога пулена, спречити несрећу ако је само и наслути. Њему неће моћи да подвали ни та деветнаестогодишња девојка, ма како била лепа. Имао је он и опаснијих противника. Дипре, на пример. И тукао га је. Задао му је ударац какав Дипре још није добио. Просто га је смрвио, потчинио га је потпуно својим плановима. Тако ће да уради и сада. Само мора да буде опрезан. На овакав начин борбе он није навикао, а још мање на таквог противника. Али Гастон је лукав и препреден. Он уме да гледа, зна да слуша, пред њим се не може ништа сакрити.



Милош није ни слутио да је његова тајна позната и Гастону. За време пута говорили су врло мало, само о најпотребнијим стварима. Чим су се довели кући Милош је притрчао телефону и нервозно је прелиставао телефонску књигу. Најзад је нашао приватни број телефона маркиза ди Бриела.

– Да ли је госпођица маркиза код куће? – глас му је подрхтавао.

– Госпођица је изишла у варош.

Немоћно је спустио слушалицу и срушио се у оближњу фотељу. Гастон се шуњао тихо унаоколо вребајући сваки покрет свога пулена. Једва је чекао да се спусти вече, да крену на станицу. Тек у возу биће сигуран и спокојан.

Милош је узалуд покушавао још неколико пута да добије Ани на телефон. Одговарали су му да је госпођица још у вароши, да је изишла на вечеру са својим оцем и пријатељицом. Где? То нису знали. Негде у вароши.

– Господине, време је да идемо на станицу.

Милош је тупо гледао у Гастона који је стајао пред њим пружајући му бели мантил за кишу. Небо је било облачно и киша је могла да их изненади. То је говорио Гастон, али Милош га није јасно чуо. Као да се налазио у бунилу. Зове га да путују. Какав пут? Зар да напусти Париз а да не види Ани?

– Не, Гастоне, нећемо путовати вечерас!

Гастон је скупио своје густе обрве. Томе се он већ надао.

– Господине, Мишеле, морамо путовати. Добио сам телеграм у коме нам јављају да нас очекују сутра у Милану. Новинари ће изићи на станицу. Свако одлагање пута је немогуће, јер би иначе имали грдне неприлике.

Милош га је молећиво погледао.

– Али ја морам да останем још вечерас у Паризу, Гастоне.

– Жалим, али програм је утврђен и не може се мењати. Ми ћемо, уосталом бити само неколико дана на путу. Када се господин врати уредиће све своје ствари најбоље.

– Милош је махинално обукао мантил и изишао из стана. Пустио је да га Гастон води. Није се више опирао. Осећао се тако малаксало, без воље, измучен унутрашњом борбом која га је гушила целог дана, уморан од вишечасовног бдења поред телефона, сломљен неизвесношћу и обртима.

Спавао је врло рђаво у возу. На великој модерној, миланској станици, дочекала их је група новинара, боксера, менаџера и функционера, боксерског савеза. Милош је равнодушно одговарао на разна питања новинара. Једва је чекао да се све то сврши: сликање, интервјуи, срдечно стезање руку, разговори о путу и другим ситницама. Одвезли су се у хотел и чим су стигли Милош се повукао у своју собу.

– Уморан је од пута, – објашњавао је Гастон онима који су желели да разговарају с боксером који је тако немилосрдно тукао све своје противнике.

Сутрадан, Милош је одржао тренинг у једној сали у Спортској палати. Обичан тренинг, само што је имао за противника три спаринг партнера, различите технике, способности и техничког знања. Вежбао је без воље млитаво, расејано.

Гастон му није постављао питања. Правио се као да не примећује промену на свом пулену. Али је био веома забринут. Трудио се једино да га расположи причајући му разне ситне доживљаје из свога живота. Али Милош је ћутао и блудео погледом у неодређену тачку. Видело се по њему да не обраћа пажњу ни на шта, да је духом далеко.

Гастон је са стрепњом очекивао меч. Када су се нашли на рингу Гастон је тихо шапутао своје пулену, док је овај стајао окренут леђима своје противнику, наслоњен на конопце, очекујући знак гонга.

– Будите опрезни у почетку. Чуо сам да Сантос има јак ударац десницом. Брз је као муња. Зато се покривајте добро. Дефанзивна тактика је изврсна док се не упознају мане противника.

Милош је ћутао и климнуо главом, трудио се да буде пажљив, али су му мисли стално бежале некуда далеко и узалуд је покушавао да се сконцентрише. Гонг га је позвао да отпочне борбу.

Окренуо се тромо и пошао ка средини ринга. Његов противник стајао је добро покривен. Био је то висок, снажан младић, изванредно грађен. Имао је лепу црну косу и дугачке руке. Његове тампе зенице сијале су вирећи иза дебелих, кожних рукавица. Посматрали су се немо, без покрета, добро покривени, стојећи у месту. Сантос је најзад кренуо напред, али је одмах одскочио уназад. Очекивао је ударац.

(Наставиће се)



Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Prvi poljubac...

(30)

– Šta je to c Mišelom?.. Čudno ce ponaša. Uznemiren je i tužan. Šta se dogodilo?

– Otkuda ja znam! – nabusito je odgovorila Poleta.

Ona, međutim, nije navikla da laže i Gaston je video da ona nešto zna. Zato je navalio još upornije:

– Tu nešto ima. Da nije primio kakvo pismo iz Beograda!... Da li ga je ko posetio?.. Govori već jedanput.

Njegov glas bio je zapovednički i ljutit.

– Ma nije ništa. Mladićska posla. Godine su to...

Gaston je začuđeno gledao.

– Kakva mladićska posla. Budi jasnija.

Poleta je uvidela da ne može da iziđe na kraj sa Gastonom. Zatresla je svoja široka ramena i raširila ruke ubrljane brašnom:

– Pa, eto, zaljubljen je.

– Šta kažeš! – zgranuo se Gaston.

A zatim je pitao poverljivo:

– U koju je zaljubljen?

– Eh, koju! – šeretski se nasmejala Poleta.

Gaston je razmišljao. Da li je moguće da se Mišel zaljubio u neku od seoskih devojaka! On, čiji je ukus bio tako profinjen, koji je navikao na društvo lepih žena, koji se kretao u najpoznatijim pariskim krugovima i imao široko poznanstvo, zar je moguće da je ovde, u ovom malom selu našao svoju ljubav! Ljutito je zatresao glavom. Nije mogao u to da veruje. A ako je i bilo nečeg, sigurno je kakva prolazna ljubav, flert sa letovanja. On je bio celog leta usamljen, bez ženskog društva i verovatno se zagledao u koju lepu devojkicu. Ali da su po sredi dublji osećaji, to mu nije izgledalo verovatno. Pa ipak, Mišel se čudno ponašao. Kako nije zapazio odmah tu promenu na njemu. On je dobro poznavao svoga pulena. Kao i svi mladi, bogati ljudi, lepi, privlačni kao što je on bio, imali su svojih veza. Ali to nije trajalo dugo. Završavalo se kakvim poklonom ili buketom cveća. Miloš je raskidao te veze mirno, s osmehom na usnama, bez bola i tuge. Ali ovo je ozbiljnije. Izgleda zaista kao prava ljubav. A kad se Mišel zaljubi, onda to nije više šala. Gaston je to znao i zato se zabrinuo. Krupna bora skupila mu je kožu na čelu. Stalno je lupao glavu koja je ta devojka u selu koja je toliko očarala njegovog pulena?

– U koju je zaljubljen? – ponovio je pitanje.

Ali Poleta je uživala da muči njegovu radoznalost.

– Lepa je i mila. Biće to divan par.

Gaston je postao nestrpljiv.

– To je ozbiljnije nego što si mislila. Govori, koja je?
Poleta se uplašila od njegovog ljutitog glasa i zabrinutog lica.
– Pa zar je to tako strašno što se zaljubio? Mlad je i vreme mu je da se ženi.
Što si se tako narogušio, kao da ti je krivo!
Gaston je mahnuo rukom i srdito navaljivao:
– Ti to ne razumeš. Govori već jednom.
– Šta ne razumem, – uvredila se Poleta. – Imam i ja srce iako se nisam udala..
Ti to ne možeš da shvatiš.
– Dobro, dobro, – nestrpljivo je prekinuo Gaston, – ali govori. Ja moram da znam u koju je zaljubljen.
– U malu markizu...
Gaston se iznenadio.
– U markizu di Briel?
– Da, u markizu. Sad znaš, ali pazi dobro šta radiš. Da mu nisi rekao nijednu reč. I ja sam ćutala iako sam znala da je u ćerku sopstvenika zamka. Mišel je osetljiv i naprasit. Mi stari ne umemo da razgovaramo s mlađima o osećajima srca. Sem toga, ne zaboravi da Mišel nije kao mi. Ako mu samo spomeneš može se svašta dogoditi.

Ali Gaston je više nije slušao. Doznao je što je hteo i brzo izašao iz kuhinje. Šetao je brzim koracima po trpezariji i duboko razmišljao. Zaljubljen u markizu! Sad mu je sve bilo razumljivo. To nije mogao da predvidi. Od početka se plašio da se nešto slično ne dogodi. Zato je i sklonio Mišela iz Pariza. Ljubav i sport ne idu zajedno, bar ne na početku razvoja jednog budućeg bokferskog šampiona. Gaston je, istina, malo preterivao u tome, ali on se plašio ljubavi. Nije voleo žene i klonio ih se. Imao je najgore mišljenje o njima. Davno, pre mnogo godina, i on je bio zaljubljen. Voleo je ludo ćerku jednog trgovca kod koga je služio i ona nije bila ravnodušna prema njemu. Zaklela mu se na vernu ljubav i obećala je da će biti samo njegova. Ali njeni roditelji su doznali za njihovu ljubav. Otac ga je izbacio iz kuće kao kakvu propalicu. A mesec dana docnije ona se udala. Očećao se kao izgubljen. Hteo je da izvrši samoubistvo, da skoči u Senu. Lutao je ulicama nesrećan, vukući za sobom svoj bol, svoje duboko očajanje koje se graničilo ludilom. A zatim je sve prošlo. Ostala je samo duboka rana u srcu, koju čak ni godine nisu mogle da izleče.

Njegovo ranjeno srce nije više ni jedanput toplije zakucalo za jednom ženom. Takvi osećaji bili su mu nepoznati. Umesto njih, u njemu je vladala mržnja prema ženskom svetu. Prezirao ih je. Smatrao je da su one vinovnice svih nedaća koje vladaju u svetu. Voleo je da govori u krugu svojih prijatelja, da sve neprilike dolaze od žena i da bi život na zemlji bio divan da njih nema. Zato se nije oženio. Ostao je stari momak i klonio se svih bića koja nose suknu. Žena je po njemu stvorena samo zato da život ljudima učini gorkim i teškim. Bio je pravi ženomrzac, nekompromisan u tom gledištu.

Zato ga je saznanje, da je njegov pulen, u koga je polagao tolike nade, zaljubljen, porazilo. I to još u jednu markizu. To je dovelo u opasnost sve njegove planove. Ova ljubav mogla je da uništi jedno delo tako brižljivo pripremano, izvedeno s toliko napora i truda. Ono od čega je od početka strahovao dogodilo se brže nego što je mislio. I ta nesreća da se dogodi baš ovde, u ovom malenom selu, gde je mislio da je Miloš siguran od te boljke.

Moraće da radi obazrivo i pažljivo. On neće da dozvoli da mu jedna mala markiza pokvari sve planove, da uništi njegovo životno delo. Jer Gaston je sada živeo za ostvarenje svojih planova. Mišel Kršie moraće da osvoji titulu prvaka sveta poluteške kategorije i ništa ga u tome ne sme sprečiti. A najmanje jedna mala markiza, jedna lepuškasta devojka, šarena lutka, jedna žena!

Ali šta da preduzme? Za sada ništa. Treba samo budno paziti, motriti na svaki pokret svoga pulena, sprečiti nesreću ako je samo i nasluti. Njemu neće moći da podvali ni ta devetnaestogodišnja devojka, ma kako bila lepa. Imao je on i opasnijih protivnika. Dipre, na primer. I tukao ga je. Zadao mu je udarac kakav Dipre još nije dobio. Prosto ra je smrvio, potčinio ga je potpuno svojim planovima. Tako će da uradi i sada. Samo mora da bude oprezan. Na ovakav način borbe on nije navikao, a još manje na takvog protivnika. Ali Gaston je lukav i prepreden. On ume da gleda, zna da sluša, pred njim se ne može ništa sakriti.



Miloš nije ni slutio da je njegova tajna poznata i Gastonu. Za vreme puta govorili su vrlo malo, samo o najpotrebnijim stvarima. Čim su se dovezli kući Miloš je pritrčao telefonu i nervozno je prelistavao telefonsku knjigu. Najzad je našao privatni broj telefona markiza di Briela.

– Da li je gospođica markiza kod kuće? – glas mu je podrhtavao.

– Gospođica je izišla u varoš.

Nemoćno je spustio slušalicu i srušio se u obližnju fotelju. Gaston se šunjao tiho unaokolo vrebajući svaki pokret svoga pulena. Jedva je čekao da se spusti veče, da krenu na stanicu. Tek u vozu biće siguran i spokojan.

Miloš je uzalud pokušavao još nekoliko puta da dobije Ani na

telefon. Odgovarali su mu da je gospođica još u varoši, da je izišla na večeru sa svojim ocem i prijateljicom. Gde? To nisu znali. Negde u varoši.

– Gospodine, vreme je da idemo na stanicu.

Miloš je tupo gledao u Gastona koji je stajao pred njim pružajući mu beli mantil za kišu. Nebo je bilo oblačno i kiša je mogla da ih iznenadi. To je govorio Gaston, ali Miloš ga nije jasno čuo. Kao da ce nalazio u bunilu. Zove ga da putuju. Kakav put? Zar da napusti Pariz a da ne vidi Ani?

– Ne, Gastone, nećemo putovati večeras!

Gaston je skupio svoje guste obrve. Tome se on već nadao.

– Gospodine, Mišele, moramo putovati. Dobio sam telegram u kome nam javljaju da nas očekuju sutra u Milanu. Novinari će izići na stanicu. Svako odlaganje puta je nemogućno, jer bi inače imali grdne neprilike.

Miloš ga je molećivo pogledao.

– Ali ja moram da ostanem još večeras u Parizu, Gastone.

– Žalim, ali program je utvrđen i ne može se menjati. Mi ćemo, uostalom biti samo nekoliko dana na putu. Kada se gospodin vrati urediće sve svoje stvari najbolje.

– Miloš je mahinalno obukao mantil i izišao iz stana. Pustio je da ga Gaston vodi. Nije se više opirao. Ocećao se tako malaksalo, bez volje, izmučen unutrašnjom borbom koja ga je gušila celog dana, umoran od viščasovnog bdenja pored telefona, slomljen neizvesnošću i obrtima.

Spavao je vrlo rđavo u vozu. Na velikoj modernoj, milanskoj stanici, dočekala ih je grupa novinara, boksera, menadžera i funkcionera, bokserskog saveza.

Miloš je ravnodušno odgovarao na razna pitanja novinara. Jedva je čekao da se sve to svrši: slikanje, intervjui, srdačno stezanje ruku, razgovori o putu i drugim sitnicama. Odvezli su se u hotel i čim su stigli Miloš se povukao u svoju sobu.

– Umoran je od puta, – objašnjavao je Gaston onima koji su želeli da razgovaraju s bokserom koji je tako nemilosrdno tukao sve svoje protivnike.

Sutradan, Miloš je održao trening u jednoj sali u Sportskoj palati. Običan trening, samo što je imao za protivnika tri sparing partnera, različite tehnike, sposobnosti i tehničkog znanja. Vežbao je bez volje mlitavo, rasejano.

Gaston mu nije postavljao pitanja. Prasio se kao da ne primećuje promenu na svom pulenu. Ali je bio veoma zabrinut. Trudio se jedino da ga raspoloži pričajući mu razne sitne doživljaje iz svoga života. Ali Miloš je ćutao i bludeo pogledom u neodređenu tačku. Videlo ce po njemu da ne obraća pažnju ni na šta, da je duhom daleko.

Gaston je sa strepnjom očekivao meč. Kada su se našli na ringu Gaston je tiho šaputao svome pulenu, dok je ovaj stajao okrenut leđima svome protivniku, naslonjen na konopce, očekujući znak gonga.

– Budite oprezni u početku. Čuo sam da Santos ima jak udarac desnicom. Brz je kao munja. Zato se pokrivate dobro. Defanzivna taktika je izvrsna dok se ne upoznaju mane protivnika.

Miloš je ćutao i klimnuo glavom, trudio se da bude pažljiv, ali sy mu misli stalno bežale nekuda daleko i uzalud je pokušavao da se skoncentriše. Gong ga je pozvao da otpočne borbu.

Okrenuo se tromo i pošao ka sredini ringa. Njegov protivnik stajao je dobro pokriven. Bio je to vicok, snažan mladić, izvanredno građen. Imao je lepu crnu kosu i dugačke ruke. Njegove tampe zenice sijale su vireći iza debelih, kožnih rukavica. Posmatrali su se nemo, bez pokreta, dobro pokriveni, stojeći u mestu. Santos je najzad krenuo napred, ali je odmah odskočio unazad. Očekivao je udarac.

(Nastaviće se)